

Sygn. akt X Ga 130/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący	Sędzia Leszek Guza (spr.)
Sędziowie:	Sędzia Grażyna Urban Sędzia del. Łukasz Zamojski
Protokolant	Agnieszka Demucha

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2020r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) N. (...) w W.

przeciwko W. S. (S.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z 16 listopada 2018 r. sygn. akt VII GC 2290/18

- 1) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 i 2 w ten sposób, że oddala powództwo;
- 2) przyznaje pełnomocnikowi z urzędu adw. K. G. od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Gliwicach kwotę 1.476,00 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) w tym kwotę 276,00 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustanowionego z urzędu;
- 3) nakazuje pobrać od powoda (...)N. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 1.668,00 zł (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem opłaty od apelacji od uiszczenia której pozwany był zwolniony.

Sędzia Grażyna Urban Sędzia Leszek Guza Sędzia del. Łukasz Zamojski

Sygn. akt X Ga 130/19

UZASADNIENIE

Powód U. 3 N. (...) w W. wniósł do Sądu Rejonowego w Zabrze o zasądzenie od pozwanego W. S. kwoty 33 343,36 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztów procesu.

Uzasadniając wskazał, że pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bank S.A. łączyła umowa bankowa z dnia 1 października 2010 r. Pozwany nie regulował należności na rzecz banku zgodnie z harmonogramem ustalonym w umowie. Bank wypowiedział umowę. Zobowiązanie pozwanego potwierdzone zostało wyciągiem z ksiąg rachunkowych banku.

Dalej powód podał, że nabył wierzytelności przysługujące wobec pozwanego od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Powód zawiadomił pozwanego o zmianie wierzyciela oraz wezwał go do zapłaty zobowiązań, jednak wezwania pozostały bezskuteczne. Powód wskazał, że na dochodzoną wierzytelność składa się suma niespłaconych zobowiązań oraz skapitalizowane odsetki.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa.

Pozwany zarzucił niewykazanie roszczenia przez powoda co do zasady i co do wysokości, brak wymagalności roszczenia, brak legitymacji czynnej po stronie powoda.

Skuteczność dokonanego przelewu wierzytelności zależała od zapłaty ceny za przeniesione wierzytelności, czego powód nie wykazał.

Nie przedłożył dokumentów, na podstawie których można stwierdzić, że wierzytelność wobec pozwanego była przedmiotem wszystkich dokonanych przelewów.

Pozwany zaprzeczył, aby posiadał zobowiązania wobec poprzednika prawnego powoda czy wobec powoda.

Podniósł, że powód nie wykazał podstawy dochodzonego roszczenia, ani nie przedłożył dokumentów świadczących o istnieniu i wysokości zobowiązania.

Kwestionował wysokość żądanej przez powoda należności z uwagi na różną wysokość należności wskazaną w pozwie, a określoną w zawiadomieniu o cesji czy wskazaną w bankowym tytule egzekucyjnym. Powód nie przedłożył bowiem dokumentu wypowiedzenia umowy, nie można było stwierdzić czy roszczenie stało się wymagalne.

Z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że dowód nabycia wierzytelności przez powoda stanowi również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, który ma walor dokumentu prywatnego. Podniósł, że wierzytelność wobec pozwanego wynika z niespłaconego kredytu kapitałowego w wysokości 30 005,00 zł. Powód skapitalizował odsetki maksymalne za opóźnienie, zgodnie z bankowym tytułem egzekucyjnym od dnia następującego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego tj. od 29 września 2014 r. do dnia 19 kwietnia 2017 r., które wyniosły 3 338,36 zł. Dalej zaznaczył, że nie doszło do przedawnienia roszczenia powoda, którego termin dla umowy pożyczki wynosi 3 lata. Umowa została wypowiedziana w dniu 6 sierpnia 2014 r., natomiast pozew wniesiono do Sądu w dniu 20 kwietnia 2017 r., nie upłynął zatem termin biegu przedawnienia.

Ponadto o wymagalności roszczenia świadczyła okoliczność nadania na Bankowy Tytuł Egzekucyjny klauzuli wykonalności.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 listopada 2018r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 33 343,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 285 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach na rzecz adwokata K. G. kwotę 4 428 zł, w tym 828 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustanowionego dla pozwanego z urzędu.

Sąd I instancji ustalił, iż pozwany zawarł w dniu 1 października 2010 r. umowę kredytu nr (...) z (...) Bank Spółką Akcyjną w W.. Na podstawie umowy bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 79 365,08 zł na poczet

refinansowania kosztów zakupu pojazdu marki F. (...), na okres 84 miesięcy. Pozwany zobowiązany był do miesięcznej spłaty rat kredytu w terminach określonych w harmonogramie. W przypadku opóźnienia w spłacie rat kredytu, bank uprawniony był do pobierania od niespłaconego w terminie kredytu podwyższonych odsetek, naliczanych według stopy procentowej średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat, z ostatnich 10 dni ostatniego miesiąca, powiększonej o 25 punktów procentowych, które w dniu zawarcia umowy wynosiły 20% (§ 9 umowy). Pozwany nie spłacał należności ratalnych w terminie. Na tej podstawie w dniu 28 października 2014 r. bank wystawił na rzecz pozwanego Bankowy Tytuł Egzekucyjny na kwotę 67 109,60 zł z czego kwota niespłaconego kapitału wynosiła 58 046,04 zł. Na bankowy tytuł egzekucyjny Sąd Rejonowy w Zabrzu postanowieniem z dnia 15 grudnia 2014 r. w sprawie VIII Co 2489/14 nadał klauzulę wykonalności. Powód wywodził swoją legitymację z umowy cesji wierzytelności. (...) Bank S.A. jako komandytariusz, aktem notarialnym z dnia 31 sierpnia 2015 r. przeniósł na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. udziały w postaci wkładu niepieniężnego tj. wierzytelności. Następnie umową przeniesienia praw i obowiązków komandytariusza z dnia 31 sierpnia 2015 r. zawartej pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytową doszło do kolejnego przelewu wierzytelności, a ostateczną podstawą legitymacji powoda była umowa przeniesienia portfela, zawarta w dniu 25 września 2015 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. Sp. k-a. a U. 3 N. (...) Wykaz przelanych wierzytelności pomiędzy podmiotami umieszczony został w załącznikach do umów, w których skonkretyzowana została wierzytelność wobec pozwanego. W dniu 2 października 2015 r. powód zawiadomił pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności, jednocześnie wzywając pozwanego do zapłaty należności w wysokości 32 237,78 zł w terminie do dnia 16 października 2015 r. Na dzień 12 kwietnia 2017 r. zadłużenie pozwanego z tytułu niespłaconego kredytu wynosiło 33 343,36 zł. Na kwotę tę składała się kwota 30 005,00 zł tytułem należności głównej, oraz kwota 3 338,36 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek.

Sąd I instancji przy tak ustalony stanie faktyczny wskazał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. W pierwszej kolejności zdaniem Sądu Rejonowego należało odnieść się do zarzutu braku legitymacji czynnej powódki. Legitymacja procesowa stanowi uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. To znaczy, że osoba może występować w roli powoda lub pozwanego. Legitymacja procesowa stron jest przesłanką materialną postępowania cywilnego. Przesłanki materialne warunkują osiągnięcie celu, do którego zmierza to postępowanie i tym samym odnoszą się do przedmiotu postępowania, i nie stanowią przeszkody do wszczęcia postępowania w sprawie. Rozróżniana jest legitymacja procesowa czynna i bierna. Legitymacja czynna dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, natomiast legitymacja bierna dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Ustalenie istnienia legitymacji procesowej stron wpływa na rozstrzygnięcie co do istoty sprawy. Ustalenie przez sąd braku legitymacji czynnej lub biernej skutkuje wydaniem wyroku oddalającego powództwo. Na podstawie umowy przelewu, regulowanej treścią art. 509 i n. k.c., dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść w drodze przelewu wierzytelność, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszystkie związane z nią prawa, w szczególności o zaległe odsetki. Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi na cedenta. Pozwany zakwestionował, aby powód skutecznie nabył wierzytelność dochodzoną pozwem. W konsekwencji, to na powodzie, zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c., spoczywał ciężar wykazania legitymacji procesowej. W ocenie Sądu I instancji, legitymacja czynna powoda do wystąpienia z powództwem w niniejszej sprawie nie budziła wątpliwości. Powód w należyty sposób wykazał, że nabył przedmiotową wierzytelność od (...) Bank Spółki Akcyjnej, na potwierdzenie czego przedłożył akt notarialny przeniesienia udziałów w postaci wkładu niepieniężnego do spółki (...) Sp. z o.o., a następnie umowę przeniesienia praw i obowiązków komandytariusza zawartą pomiędzy (...) Bank S.A. jako komandytariuszem spółki (...) Sp. z o.o., a (...) Sp. z o.o. Sp. k-a wraz z załącznikiem z wierzytelnościami objętymi umową. Następnie skutecznie potwierdził dokonanie przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Sp. z o.o. Sp. k-

a a powodem, na co również przedłożył umowę przeniesienia portfela z dnia 25 września 2015 r. wraz z załącznikiem z którego wynikało, że wierzytelność wobec pozwanego objęta została umową cesji wierzytelności. Pozwany został zawiadomiony o dokonanej sprzedaży wierzytelności. Wierzytelność wobec pozwanego została prawidłowo oznaczona w umowie, była zindywidualizowana i dookreślona. Oznaczone zostały również strony umowy. W świetle powyższego powód nabył wierzytelność tożsamą z wierzytelnością przysługującą bankowi, który zbył wierzytelność na jego rzecz. W przedmiocie zarzutu przedawnienia zgłoszonego przez stronę pozwaną, zaznaczyć należy, że zgodnie z brzmieniem art. 118 k.c. – jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Roszczenie z tytułu porozumienia zawartego przez pozwanego z Bankiem, którego podstawą była Umowa kredytu zawarta w dniu 1 października 2010 r. jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wobec powyższego, do należności objętych pozwem zastosowanie znajdzie trzyletni termin przedawnienia. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 k.c.). Na podstawie dowodów przedłożonych w toku postępowania w tym, załącznika do umowy przelewu wierzytelności, Sąd Rejonowy ustalił że do rozwiązania umowy pomiędzy pozwanym a bankiem doszło w dniu 6 sierpnia 2014 r. Z tym dniem aktualizował się obowiązek pozwanego do zapłaty należności z tytułu zawartej umowy, zatem roszczenie stało się wymagalne. Od tego dnia biegł zatem 3-letni termin przedawnienia roszczenia, który upływał w dniu 6 sierpnia 2017 r. Powództwo zostało w wniesione do Sądu w dniu 20 kwietnia 2017 r., zatem przed upływem okresu przedawnienia roszczenia. Ponadto potwierdzeniem wymagalności roszczenia wobec pozwanego było wydanie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego przez (...) Bank S.A. Przesłanką do wydania bankowego tytułu egzekucyjnego, na podstawie art. 96 prawa bankowego (w brzmieniu z dnia wydania (...)) było umieszczenie wzmianki o wymagalności wierzytelności, co zostało uczynione w wydanym przeciwko pozwanemu (...). Na (...) Sąd Rejonowy w Zabrzu postanowieniem z dnia 15 grudnia 2014 r. nadał klauzulę wykonalności, co również potwierdziło wymagalność wierzytelności. Roszczenie powoda było uzasadnione w całym zakresie, w którym uprawniony był do dochodzenia roszczenia. Zgodnie z art. 69 Prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Powód natomiast wykazał, że pozwanego łączyła z (...) Bank S.A. w (...) umowa kredytu nr (...). Zawarta przez pozwanego umowa wszystkie wymienione wyżej wymogi spełniała. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Wskazać należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnych dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Samo twierdzenie o określonej okoliczności dokonane przez stronę procesową wywołuje tylko ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty są sporne i muszą być udowodnione. W razie zaś ich nieudowodnienia, Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywa ciężar dowodu. Pozwany nie wykazał okoliczności przemawiających za zasadnością swojego żądania oddalenia powództwa. Pozwany ograniczył się do ogólnego zakwestionowania istnienia roszczenia, jednak twierdzenie to nie mogło zostać uwzględnione przez Sąd, skoro strona powodowa zaoferowała dowód w postaci zawartej z pozwanym umowy. Przedmiotowa umowa wiązała strony, zatem pozwany był zobowiązany do regulowania należności na rzecz cedenta. Pozwany natomiast nie przedłożył na potwierdzenie swoich twierdzeń żadnych dokumentów, w tym m.in. dowodów na spłatę zobowiązania. Jako dowód pozwany wniósł o przesłuchanie stron postępowania, jednakże prawidłowo wezwany na termin rozprawy wyznaczonej na dzień 5 listopada 2018 r., nie stawiał się nie usprawiedliwiając swojej nieobecności, w związku z czym Sąd Rejonowy pominął wnioskowany przez niego dowód. Z tych względów, zdaniem Sądu I instancji roszczenie powoda należało uznać za uzasadnione. W konsekwencji, w oparciu o art. 69 Prawa Bankowego w zw. z art. 509 k.c., Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda roszczenie w wysokości 33 343,36 zł na którą składała się kwota 30 005,00 zł z tytułu należności głównej, oraz kwota 33 38,36 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek umownych. O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2

k.c. w związku zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry określona, należą się odsetki ustawowe. Powód żądał odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa tj. 20 kwietnia 2017 r. Mając na uwadze wynik sprawy na mocy art. 98 k.p.c. Sąd I instancji obciążył pozwanego kosztami procesu w całości. W niniejszej sprawie na podstawie art. 117 § 2 i 5 k.p.c. został ustanowiony dla strony pozwanej adwokat z uwagi na to, że nie był on w stanie ponieść kosztów profesjonalnego pełnomocnika. Koszty z tego tytułu obciążają Skarb Państwa, wobec czego na mocy § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie należało przyznać pełnomocnikowi z urzędu adw. K. G. kwotę 3 600 zł powiększoną o podatek od towarów i usług w kwocie 828 zł.

Apelacje od tego wyroku złożyła strona pozwana, która zaskarżyła wyrok w części tj. w całości i domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania i przyznania pełnomocnikowi kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, które nie zostały opłacone ani w całości ani w części.

Pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych sprawy poprzez bezpodstawne przyjęcie, że powód skutecznie nabył dochodzoną w niniejszym postępowaniu wierzytelność, podczas gdy nie wykazał on prawidłowości i skuteczności ciągu wszystkich czynności prawnych dokonywanych przez poprzednich wierzycieli, skutkujących następstwem prawnym powoda, co miało oczywisty wpływ na treść rozstrzygnięcia bowiem doprowadziło Sąd I instancji do błędnego wniosku, że powód był czynnie legitymowany w niniejszym postępowaniu, wniosku, że roszczenie pozwu stało się z tym dniem wymagalne,
2. błąd w ustaleniach faktycznych sprawy poprzez bezpodstawne przyjęcie, że pozwany nie spłacał należności ratalnych w terminach określonych w harmonogramie, podczas gdy powód nie przedłożył harmonogramu spłat - załącznika do umowy kredytu nr (...), co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia bowiem brak dowodu wskazującego kwoty i terminy płatności rat kredytu czynił zasadnym podniesiony przez pozwanego zarzut braku wymagalności roszczenia oraz zarzut niewykazania przez powoda wysokości dochodzonego pozwanym roszczenia tak co do należności głównej jak i w zakresie odsetek. Ustalenie terminów płatności poszczególnych rat było ponadto niezbędne dla oceny zasadności podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

W uzasadnieniu apelacji pozwany wskazał, iż Sąd I instancji dokonał zatem błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów: bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 28 października 2014 r., postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 15 grudnia 2014 r. ,sygn. akt VIII Co 2489/14 oraz załącznika do umowy cesji - a to w zakresie w jakim uznał, że dokumenty te stanowią dowód faktu i prawidłowości wypowiedzenia pozwanemu umowy kredytu nr (...) z dnia 1 października 2010 r. przez wierzyciela pierwotnego, podczas gdy do wypowiedzenia umowy mogło dojść wyłącznie poprzez złożenie pozwanemu stosownego oświadczenia w tym zakresie. Prawidłowość i skuteczność złożenia takiego oświadczenia, z uwagi na stanowisko pozwanego, winna zostać poddana ocenie sądu w niniejszym postępowaniu. Powyższa błędna ocena skutkowałą błędnym przyjęciem przez Sąd I instancji, że umowa kredytu została wypowiedziana, a tym samym że roszczenie stało się z tego powodu wymagalne.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była uzasadniona.

Słusznie bowiem zarzucił pozwany, że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie pozwala na poczynienie ustalenia, iż powód skutecznie nabył dochodzoną w niniejszej sprawie wierzytelność.

Słusznie zarzucił pozwany, że powód nie wykazał aby wierzytelność ta ulegała przeniesieniu we wskazanym w uzasadnieniu pozwu ciągu czynności prawnych.

W tym zakresie przede wszystkim wskazać należy, że wbrew twierdzeniom powoda ustaleń dotyczących skutecznego nabycia przez powoda dochodzonych wierzytelności nie można oprzeć wyłącznie na treści wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Wyciąg ten, co zresztą przyznaje nawet powód, stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. a więc wyłącznie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Taki charakter omawianego dokumentu znajduje również oparcie w treści art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.

Wydaje się oczywiste, że w sytuacji, gdy ów wyciąg podpisała ta sama osoba która podpisała pozew nie można jedynie na tym wyciągu oprzeć ustaleń w zakresie nabycia przez powoda dochodzonych pozwem wierzytelności.

Dlatego dla wykazania swej legitymacji w sprawie musiał powód wykazać fakt skutecznego nabycia wierzytelności przez kolejne podmioty wskazywane w pozwie, a więc ciąg czynności prawnych prowadzących do powoda i pozwalających uznać, że ostatecznie to powód jest obecnie wierzycielem pozwanego.

Podkreślenia wymaga, że ciężar dowodu w omawianym zakresie spoczywał w całości na stronie powodowej.

Temu obowiązкови powód nie sprostał. Wbrew bowiem twierdzeniom uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, powód nie wykazał aby skutecznie wierzytelność tę nabył.

W tym zakresie wskazać trzeba, że powód twierdził, iż pierwotny wierzyciel wniósł objętą sporem wierzytelność aportem do (...) Spółki z o.o. sp. k. Na potwierdzenie tego faktu złożył odpis aktu notarialnego z dnia 31 sierpnia 2015 r. z którego wynika jedynie, że (...) Bank S.A. wniósł do spółki (...) Spółki z o.o. sp. k. m.in. wkład niepieniężny o wartości 58 092 482, 98 zł w postaci pakietu ((...)) wymagalnych wierzytelności pieniężnych wynikających z dokonanych przez niego czynności bankowych.

Umowa ta jednak nie wskazuje jakie wierzytelności składały się ów pakiet, a przede wszystkim, że w skład owego pakietu wchodziła również wierzytelność objęta sporem.

Tych wątpliwości nie usunął złożony wraz z pismem z dnia 19 czerwca 2018 r. dokument zatytułowany "Załącznik do umowy spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w z dnia 31 sierpnia 2015r." (k. 81-83) bowiem nie zawiera on żadnej istotnej w sprawie informacji. W tym zakresie Sąd w pełni podziela zarzuty apelacji dotyczące braku danych dotyczących zarówno wierzytelności jak i pozwanego w złożonym załączniku. Do zarzutów tych powód w żaden sposób się nie ustosunkował.

Dokument ten nie pozwala więc na poczynienie ustalenia, że w skład wkładu niepieniężnego do spółki (...) Spółki z o.o. sp. k. weszła również wierzytelność objęta sporem.

Kolejnym elementem który nie pozwalał na uznanie, że powód wykazał , iż skutecznie nabył wierzytelność objętą sporem była umowa z dnia 25 września 2015 r. (k. 14-15).

Z umowy tej wynika bowiem, że jej przedmiotem jest zbycie wymagalnych wierzytelności pieniężnych wynikających z umów bankowych zawartych pierwotnie pomiędzy dłużnikami a Bankiem ((...) Bank S.A.) wyszczególnionych w wykazie wierzytelności objętych wykazem, przy czym zgodnie z umową wykaz ten miał stanowić załącznik nr 1 do umowy.

Wśród dołączonych do pozwu dokumentów znajduje się niepodpisany przez nikogo "wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przeniesienia portfela z dnia 25 września 2015 r. " (k. 12). Sama nazwa tego dokumentu nie jest więc zbieżna z treścią umowy, a fakt, że nie został on przez nikogo podpisany nie pozwala na oparcie na nim

jakichkolwiek ustaleń w zakresie tego, iż umową z dnia 25 września 2015 r. objęto również wierzytelność stanowiącą przedmiot sporu w niniejszej sprawie.

Nawiasem mówiąc kwota kapitału wskazana w załączniku do pozwu nie jest zbieżna z kwotami wskazywanymi jako kapitał w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i w innych złożonych przez powoda dokumentach.

Z kolei dołączona do pisma procesowego z dnia 19 czerwca 2018 r. nieczytelna tabela zatytułowana załącznik nr 1 do umowy przeniesienia portfela zawartej pomiędzy (...) Spółka z o.o. SKA a U. 3 (...) (k. 84-89) nie pozwala na odczytanie wskazanych w niej danych i jednoznaczne powiązanie ich z umową z dnia 25 września 2015 r. i wierzytelnością objętą sporem. W tym zakresie w pełni należy podzielić zarzuty apelacji odnoszące się do tego załącznika. Jego forma i fakt częściowego zakrycia w nim opisów kolumn nie pozwala na ustalenie czego poszczególne informacje dotyczą i czy dokument ten stanowi jedną całość. Do zarzutów tych powód w żaden sposób się nie ustosunkował.

Podsumowując wskazać należy, że fragmentaryczne, nie powiązane ze sobą i mało czytelne dokumenty złożone przez powoda na potwierdzenie faktu nabycia objętej sporem wierzytelności nie pozwalały na poczynienie stanowczych ustaleń w zakresie tego, że wskazywane przez powoda czynności miały za przedmiot przeniesienie wierzytelności wobec pozwanego dochodzonej w niniejszej sprawie.

Ponownie zaś wskazać należy, że ciężar dowodu tych okoliczności spoczywał na stronie powodowej.

W konsekwencji uznał Sąd Okręgowy, że złożone przez powoda dowody nie pozwalały na ustalenie, że powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejsze sprawie.

Powoduje to, że niezależnie od oceny pozostałych zarzutów apelacji uznał Sąd Okręgowy, że powód nie wykazał swej legitymacji w sprawie co nakazywało oddalenie powództwa.

Biorąc powyższe pod uwagę, w oparciu o treść art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo.

Zgodnie z § 8 pkt 5 w związku z § 16 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd przyznał pełnomocnikowi pozwanego z urzędu kwotę 1200 zł + VAT tytułem wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 u.o.k.s. w związku z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 668 zł tytułem opłaty od apelacji od uiszczenia której pozwany był zwolniony.

Sędzia Grażyna Urban Sędzia Leszek Guza Sędzia (del.) Łukasz Zamojski